

XIV C 907/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiółka

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r. w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko **D. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. P. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. 330.000 (trzysta trzydzieści tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 3 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, z tym, że zastrzega pozwanej prawo powoływania się w toku egzekucji tego świadczenia na ograniczenie jej odpowiedzialności do nieruchomości położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w T. VI Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w C. prowadzi księgę wieczystą (...);

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30.917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w pozwie z 4 kwietnia 2016 r. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych P. P. i D. P. na swoją rzecz 728.660,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty i z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych do nieruchomości położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w T. VI Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w C. prowadzi księgę wieczystą (...). Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że na podstawie umowy przelewu nabył od (...) Banku (...) SA w W. wierzytelność z tytułu umowy kredytu inwestycyjnego wobec pozwanego P. P.. Spłata kredytu została zabezpieczona hipotekami: umowną zwykłą w wysokości 660.000 zł oraz umowną kaucyjną w wysokości 145.200 zł na nieruchomości położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w T. VI Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w C. prowadzi księgę wieczystą (...). Wierzytelność została przez niego nabyta wraz z zabezpieczeniem hipotecznym. W związku z niewywiązywaniem się z zobowiązań wynikających z umowy kredytu bank 18 grudnia 2008 r. wypowiedział tę umowę. Objętej żądaniem pozwu kwoty dochodzi od pozwanych jako dłużników rzeczowych. Składają się na nią należność główna (kapitał) – 583.460,70 zł i część odsetek - do wysokości objętej hipoteką kaucyjną, czyli 145.200 zł. Na podstawie art. 482 § 1 k.c. domaga się dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zarządzeniem z 20 maja 2016 r. pozew został zwrócony (k. 88). Zarządzenie to uprawomocniło się.

Pismem z 3 czerwca 2016 r. powód ograniczył żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanych kwoty 330.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia zmienionego powództwa do dnia zapłaty i z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanych do nieruchomości położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w T. VI Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w C. prowadzi księgę wieczystą (...). Jednocześnie wyjaśnił, że kwota 330.000 zł stanowi część należności głównej wynikającej z kredytu inwestycyjnego udzielonego pozwanemu.

W konsekwencji powyższego pisma powoda, pozew został ponownie zarejestrowany i w dniu 16 czerwca 2016 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł, że pozwani powinni zapłacić powodowi solidarnie 330.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty oraz zastrzegł pozwanym prawo powoływania się w toku egzekucji tego świadczenia na ograniczenie ich odpowiedzialności do nieruchomości położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w T. VI Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w C. prowadzi księgę wieczystą (...). Ponadto w nakazie Sąd orzekł o obowiązku pozwanych zapłacenia solidarnie kosztów procesu.

Doręczenie pozwanemu nakazu zapłaty okazało się niemożliwe z powodu jego śmierci w dniu 23 lutego 2016 r. (k. 102). W związku z tym postanowieniem z 28 czerwca 2016 r. Sąd uchylił nakaz zapłaty w części dotyczącej pozwanego P. P. i w tym zakresie pozew odrzucił (k. 103). Postanowienie to uprawomocniło się.

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. Podnosząc w nim zarzuty przedawnienia dochodzonego roszczenia i braku wykazania jego wysokości, wniosła o oddalenie powództwa w całości w stosunku do siebie (k. 106).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 listopada 2006 r. P. P. - mąż pozwanej D. P. - działając w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarł z (...) Bankiem (...) SA z siedzibą w W. (dalej: Bankiem) umowę kredytu inwestycyjnego nr 202- (...). Na mocy tej umowy Bank udzielił kredytu w kwocie 660.000 zł na zakup stacji paliw położonej w P. na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w T. prowadzi księgę wieczystą nr (...). W umowie ostateczny termin wykorzystania kredytu został określony na 31 grudnia 2006 r. Jego spłata miała nastąpić do 1 listopada 2021 r. w miesięcznych ratach, przez obciążanie prowadzonego przez Bank rachunku kredytobiorcy. Na wypadek braku możliwości zaspokojenia roszczenia Banku o zapłatę rat kredytu, umowa dawała mu możliwość jej wypowiedziana z zachowaniem trzydziestodniowego terminu. W umowie zostało zastrzeżone dla Banku prawo pobierania odsetek za opóźnienie w spłacie kredytu w wysokości znacznie wyższej niż odsetki ustawowe. Jako zabezpieczenie kredytu zostało przewidziane m.in. ustanowienie hipoteki zwykłej w wysokości 660.000 zł i hipoteki kaucyjnej do kwoty 145.200 zł na nieruchomości położonej w P., dla której Sąd Rejonowy w T. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Pozwana D. P. wyraziła zgodę na zawarcie przez męża powyższej umowy.

(twierdzenia powoda przyznane lub nie zaprzeczone przez pozwaną, a w zakresie szczegółowych postanowień umowy – dowód: umowa kredytu z 27.11.2016 r., k. 61-66 , bankowy tytuł egzekucyjny, k. 118)

W dniu 1 grudnia 2006 r. P. P. i pozwana D. P. za środki pochodzące z kredytu kupili do majątku wspólnego nieruchomość położoną w P., dla której Sąd Rejonowy w T. VI Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w C. prowadzi księgę wieczystą (...). W akcie notarialnym złożyli także oświadczenia o ustanowieniu na rzecz Banku hipoteki zwykłej w wysokości 660.000 zł na zabezpieczenie spłaty kapitału kredytu udzielonego P. P. oraz hipoteki kaucyjnej do kwoty 145.200 zł na zabezpieczenie spłaty odsetek kapitałowych, prowizji oraz innych kosztów i należności Banku z umowy kredytu. Hipoteki zostały wpisane do księgi wieczystej 13 grudnia 2006 r.

(dowód: odpis z księgi wieczystej (...), k. 18-19, 21)

Pismem z 18 grudnia 2008 r. Bank wypowiedział P. P. umowę kredytu z powodu braku spłaty zadłużenia przeterminowanego w okresie umownym. W związku z tym Bank wezwał kredytobiorcę do spłaty do dnia 20 stycznia 2009 r. całości zadłużenia w wysokości 604.006,15 zł obliczonej na ten ostatni dzień.

(dowód: pismo Banku z 18.12.2008 r., k. 57)

W dniu 24 marca 2009 r. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził, że w jego księgach figuruje wymagalne zadłużenie P. P. z tytułu umowy kredytu inwestycyjnego nr 202- (...) z 27 listopada 2006 r. w wysokości: 583.460,17 zł należności głównej, 28.778,51 zł odsetek naliczonych do 23 marca 2009 r. i 90,55 zł kosztów.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny, k. 118)

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z 4 czerwca 2012 r. powód nabył od Banku jego wierzytelność wobec P. P. i pozwanej D. P. z tytułu umowy kredytu z 27 listopada 2006 r. nr 202- (...). W dniu zawarcia umowy przelewu wynikające z umowy kredytu zadłużenie z tytułu kapitału wynosiło 583.460,17 zł. Wraz z wierzytelnością powód nabył także jej zabezpieczenie w postaci wyżej wskazanych hipotek i został ujawniony w księdze wieczystej jako wierzyciel hipoteczny. Pismami z 5 października 2015 r. powód poinformował P. P. i D. P. o nabyciu przedmiotowej wierzytelności i wezwał ich do jej spłaty. Wezwania odebrała pozwana 8 października 2015 r.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 4.06.2012 r. z aneksami i załącznikami, k. 24-52, odpis z księgi wieczystej (...), k. 18-19, pisma powoda z 5.10.2015 r., k. 53 i 55, potwierdzenia odbioru, k. 54 i 56,

W księgach rachunkowych powoda została ujęta wierzytelność wobec P. P. i pozwanej D. P. z umowy kredytu z 27 listopada 2006 r. o nr 202- (...) w wysokości 583.460,17 zł z tytułu kapitału, 634.929,54 zł z tytułu odsetek i 2.276,61 zł z tytułu kosztów.

(dowód: wyciąg z ksiąg powoda z 22 sierpnia 2016 r., k. 122)

Podstawą do ustalenia powyższego stanu faktycznego była poniższa ocena zgromadzonego w sprawie materiału.

Niektóre podniesione przez powoda fakty zostały przez pozwaną przyznane. Zgodnie z art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Przyznanie pozwanej nie budziło wątpliwości, dlatego Sąd przyjął objęte nimi fakty bez dowodów.

Pozostałe fakty Sąd ustalił w oparciu o dokumenty. Spośród nich jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda został złożony do akt w oryginale. Pozostałe przedłożono w odpisach potwierdzonych za zgodność przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym lub w kserokopiach. W odniesieniu do odpisów należy wskazać na treść art. 129 § 3 k.p.c. Przewiduje on, że zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. W związku z tym dokonane przez pełnomocnika powoda poświadczenia wierności oryginałom odpisów dokumentów prywatnych korzystały z domniemania zgodności treści z prawdą (art. 244 § 1 k.p.c.). Domniemanie to nie zostało przez pozwaną obalone – w ogóle nie kwestionowała ona tych odpisów. W związku z tym należało przyjąć, że odpisy dokumentów są zgodne z oryginałami. Natomiast same te dokumenty stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły wskazane w nich oświadczenia (art. 245 k.p.c.).

Odnośnie kserokopii wskazać należy, że ich wierność oryginałom nie była przez żadną ze stron podważana, dlatego Sąd uznał je za wiarygodny dowód istnienia dokumentów, pozwalający na poznanie ich formy i treści (art. 308 k.p.c.). Na tej podstawie także same dokumenty, których istnienie i treść kopie potwierdzały, Sąd uznał materiał dowodowy i ocenił go jako wartościowy. Dokumenty te nie były przez strony podważane pod względem prawdziwości, a zgodność ich treści z prawdą nie budziła wątpliwości Sądu.

Zauważyć należy, że niekwestionowanie przez każdą ze stron treści dokumentów przedłożonych przez drugą stronę w kserokopiach stanowiło także podstawę do przyjęcia istnienia, a także treści i formy wynikających z tych kopii dokumentów jako faktów przyznanych, gdyż wyniki rozprawy wspierały je (art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c.).

Pozwana podważała zgodność treści bankowego tytułu egzekucyjnego i wyciągu z ksiąg powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, podnosząc, że nie stanowią one wystarczającego dowodu wysokości wierzytelności powoda z tytułu umowy kredytu z 27 listopada 2006 r. Stanowiska tego nie sposób zaakceptować.

Do 26 listopada 2015 r. banki miały możliwość wystawiania na podstawie swoich ksiąg rachunkowych bankowych tytułów egzekucyjnych. Możliwość wystawiania takich tytułów była przywilejem wynikającym ze szczególnego zaufania ustawodawcy do tych podmiotów. Nie sposób uznać, że zaufanie to było bezpodstawne albo, że banki go stale nadużywały. Banki były i są szczególnymi podmiotami gospodarczymi funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddaniymi restrykcyjnemu nadzorowi. W związku z tym, jakkolwiek nie można wykluczyć możliwości, że księgi rachunkowe jakiegoś banku są prowadzone nierzetelnie lub nieuczciwie, to jednak prawdopodobieństwo takiego stanu rzeczy jest minimalne. Dlatego z reguły bankowy tytuł egzekucyjny jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej), w tym także co do istnienia i wysokości wskazanego w nim zadłużenia wobec banku, który go wystawił.

Zapisy bankowego tytułu egzekucyjnego z 24 marca 2009 r. były spójne z treścią umowy kredytu, która nie była przez pozwaną w ogóle podważana. Zauważyć też trzeba, że pozwana nie zgłosiła żadnych konkretnych twierdzeń, które mogłyby podważyć kwestionowaną przez nią treść bankowego tytułu egzekucyjnego. Ograniczyła się jedynie do ogólnikowych stwierdzeń, że powództwo nie zostało wykazane co do wysokości i że nie jest wykluczone, że dłużnik spłacał zadłużenie. Natomiast nie zgłosiła żadnych twierdzeń i dowodów co wielkości dokonanych przez niego spłat. W szczególności nie wykazała, że spłaty były wyższe od tych, które zostały uwzględnione przez Bank. Tymczasem w tym zakresie to na niej spoczywał ciężar dowodu (art. 6 k.c.). Podkreślenia przy tym wymaga, że z uwagi na treść pozwu, konieczne byłoby wykazanie nie tylko, że kredytobiorca (dłużnik) spłacił więcej niż Bank uwzględnił wystawiając tytuł egzekucyjny, ale że spłacił na tyle dużo, że jego zadłużenie z tytułu kapitału spadło poniżej żądanych przez powoda 330.000 zł.

Z tych względów Sąd uznał, że przedmiotowy bankowy tytuł egzekucyjny stanowił wiarygodne i przekonujące potwierdzenie wysokości zadłużenia P. P. z umowy kredytu z 27 listopada 2006 r. W konsekwencji jako wiarygodny należało także ocenić wyciąg z ksiąg powoda, przynajmniej w zakresie należności głównej. W tej części bowiem w pełni się pokrywał z przedmiotowym tytułem.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że w sprawie znajdował zastosowanie art. 71 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece. Przepis ten został uchylony ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw. Jednakże na mocy jej art. 10 ust. 2 znajdował zastosowanie do hipotek ustanowionych przez pozwaną i jej męża na rzecz Banku a następnie nabytych przez powoda (o podstawach do stosowania przepisów sprzed nowelizacji do tych hipotek będzie bardziej szczegółowo mowa w dalszej części uzasadnienia). Przepis art. 71 przewidywał domniemanie prawne istnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką zwykłą. Domniemanie to mogło być w niniejszym procesie obalone, jednak zgodnie z art. 6 k.c. to pozwaną obciążał dowód nieistnienia wierzytelności hipotecznej w całości lub w części. W tym zakresie nie przedstawiła ona żadnych dowodów. Zatem, nawet gdyby uznać bankowy tytuł egzekucyjny za niewiarygodny dowód wysokości długu z tytułu kapitału, i tak trzeba by przyjąć wynikającą z niego jego wysokość w oparciu o domniemanie wynikające z wpisu hipoteki zwykłej.

Sąd zważył, co następuje:

Powód w sprawie dochodził roszczenia o zaspokojenie nabytej przez siebie wierzytelności z tytułu zawartej przez męża pozwanej z Bankiem umowy kredytu, na którą pozwana wyraziła zgodę i w stosunku do której udzieliła zabezpieczenia wykonania przez kredytobiorcę jego zobowiązania przez ustanowienie na swojej nieruchomości hipotek zwykłej

i kaucyjnej. Zatem umowy kredytu i przelewu wierzytelności kreowały dochodzone przez powoda roszczenie. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, że powodowi na ich podstawie przysługiwało roszczenie w dochodzonej pozwem kwocie.

Przeciwko żądaniu pozwu pozwana podniosła jedynie jeden zarzut merytoryczny - przedawnienia roszczenia. Był on bezzasadny z następujących względów. Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Z kolei § 2 tego przepisu stanowi, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Podkreślenia jednak wymaga, że powód dochodził od pozwanej zapłaty nie w związku z jej osobistą odpowiedzialnością za dług męża, ale w związku z jej odpowiedzialnością rzeczową, wynikającą z ustanowionego zabezpieczenia hipotecznego. W tym zaś zakresie przedawnienie nie umożliwiałoby jej uchylenia się od zaspokojenia roszczenia.

Hipoteki, które stanowiły podstawę odpowiedzialności rzeczowej pozwanej, zostały wpisane do księgi wieczystej nieruchomości 13 grudnia 2006 r. Nastąpiło to przed dniem 20 lutego 2011 r., a więc przed wejściem w życie ustawy z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw, która wprowadził daleko idące zmiany do instytucji hipoteki. Jednakże w art. 10 ust. 2 ustawa ta przesądziła, że do hipotek zwykłych powstałych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się dotychczasowe przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece. To samo dotyczy hipotek kaucyjnych zabezpieczających roszczenia związane z wierzytelnością hipoteczną, lecz nieobjętych z mocy ustawy hipoteką zwykłą, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Na mocy tego przepisu do hipotek, które stanowiły podstawę odpowiedzialności rzeczowej pozwanej wobec powoda, miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu obowiązującym do 19 lutego 2011 r. W takim też brzmieniu będą powoływane w dalszej części uzasadnienia.

Stosownie do art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczenia o odsetki. Jak to jednoznacznie wynika z jego treści, przepis ten wyłącza skutki przedawnienia zabezpieczonej wierzytelności w takim zakresie, w jakim wierzycielowi na podstawie hipoteki przysługuje prawo do zaspokojenia się z obciążonej nieruchomości. Hipoteka pozostaje w mocy niezależnie od tego, jak długo istnieje i jest wymagalna zabezpieczona wierzytelność.

Ponieważ nic innego nie wynika z jego treści, art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece ma zastosowanie zarówno do właściciela nieruchomości będącego dłużnikiem osobistym, jak i do właściciela, który jest osobą trzecią. Miał więc zastosowanie także wobec pozwanej. W konsekwencji, nawet w razie przedawnienia dochodzonej pozwem wierzytelności z tytułu kapitału kredytu, powodowi przysługiwało przeciw pozwanej roszczenie o jej zapłatę przy uwzględnieniu ograniczenia jej odpowiedzialności do nieruchomości obciążonej hipoteką zwykłą. W związku z tym powództwo w części obejmującej żądanie zapłaty 330.000 zł było uzasadnione.

Powód domagał się także zasądzenia odsetek za opóźnienie od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia wytoczenia powództwa. Do odsetek tych nie miał zastosowania art. 77 zdanie drugie ustawy o księgach wieczystych i hipotece, z uwagi na art. 104 tej ustawy, który jako przepis szczególny wyłącza jego zastosowanie. Stosownie do art. 104 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, hipoteka kaucyjna zabezpiecza odsetki oraz koszty postępowania mieszczące się w sumie wymienionej we wpisie hipoteki. Z przepisu tego wynika, że przedawnienie roszczenia w stosunku do dłużnika osobistego o odsetki za opóźnienie, zabezpieczone przez hipotekę kaucyjną, nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Jak długo bowiem hipoteka kaucyjna figuruje w księdze wieczystej, wierzyciel może liczyć na zaspokojenie z nieruchomości roszczenia o odsetki za opóźnienie (por. wyroki Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., II CSK 282/2011 i z 21 lutego 2013 r., I CSK 384/2012, wyroki Sądów Apelacyjnych: w P. z 14 listopada 2012 r., I ACa 814/2012 i w Ł. z 27 lutego 2014 r., I ACa 290/2013, wszystkie dostępne w zbiorze Lex).

Hipoteka kaucyjna została wpisana na zabezpieczenie wierzytelności z tytułu odsetek kapitałowych, prowizji oraz innych kosztów i należności. Odsetki za opóźnienie niewątpliwie mieszczą się w pojęciu innych należności, dlatego zostały objęte tym zabezpieczeniem hipotecznym. W związku z tym roszczenie o ich zapłatę nie przedawniło się a jedynie dotyczyło go ograniczenie odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości obciążonej hipoteką.

Powód domagał się za opóźnienie odsetek ustawowych. Roszczenie to było zasadne, gdyż umowa przewidywała odsetki za opóźnienie w wysokości znacznie wyższej (czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, por. k. 118). Nie ulegało też wątpliwości, że odsetki te rozpoczęły bieg długo przed dniem wniesienia pozwu, zatem od tej daty z pewnością się należą.

Z tych względów Sąd rozstrzygnął jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Pozwana przegrała proces, więc była zobowiązana zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które składały się: opłata od pozwu – 16.500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika - radcy prawnego – 14.400 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez